

Martina Töröková

Aj takto znelo narodeninové pranie Marty Törökovej (rod. Dratvovej) pri príležitosti 60. výročia založenia Katedry žurnalistiky Filozofickej fakulty Univerzity Komenského. Pred pár rokmi ešte navštevovala túto katedru a dnes je z nej úspešná politická redaktorka na materskej dovolenke. Počas jedného roka sa tejto rodenej Martinčanke podarilo vydať, porodiť dcéru Nelu, presťahovať do Stupavy a založiť si vlastnú rodinu.

Čo najviac možností, príležitostí a chuti spájať teóriu s praxou

Čo vás viedlo k tomu, aby ste si vybrali práve žurnalistiku?

Moje rozhodnutie, prečo som chcela ísť na žurnalistiku, je strašne nepoetické. Jednoducho som chcela byť novinárka. Pamätám si, keď sa nás v prvom ročníku na gymnáziu na prvej hodine pýtala naša triedna učiteľka, ako si predstavujeme svoje budúce štúdium. Tak som odpovedala: „Žurnalistika, Univerzita Komenského“ a žiaden plán B. A ono to vyšlo.

Pamätáte si ešte na prijímacie skúšky?

Pamätám si iba, že bolo v Bratislave tropické teplo, skoro 40 stupňov. Takže najviac mi rezonovalo, že všetci sme sa tam oblievali pomaly vodou. Tak dúfam, že z kamerových skúšok neexistujú žiadne kazety. ☺

Ako by ste zhodnotili vaše pôsobenie na žurnalistike?

Bola som taký normálny študent. Niekedy sa mi chcelo študovať viac a niekedy menej. Popri štúdiu som sa snažila aj pracovať, čo považujem za relatívne veľkú výhodu tejto školy. Ale ono to časom prechádzalo postupne viac v prospech praxe. Keď som robila v rádiu, niekedy som na prednáškach tajne strihala reportáže do vysielania a potom tajne z tej prednášky do vysielania aj posielala.

Mali ste počas štúdia obľúbený predmet?

Obľúbené som mala ateliéry, lebo sa približovali tomu, čo sme vykonávali v praxi. Neviem, ako je to teraz, ale takéto „študijné“ hodiny nemôžu nahradiť to, čo sa odohráva potom

v praxi. Ja by som odporúčala naozaj každému, aby si už na škole hľadal nejaké miesto, kde by začal.

Kedy ste začali s novinárčinou?

S novinárčinou som začala pôvodne v mojej detskej izbe, keď som si kúpila knižku od Andreja Tušera Ako sa robia noviny. Celú som si ju preštudovala a potom som založila gymnaziálny študentský časopis. Mala som vtedy nejakých pätnásť či šesťnásť rokov. Avšak reálne pracovať som začala na gymnáziu v regionálnej televízii. Už som jednoducho nemohla vydržať. Prišla som tam, že by som sa chcela zaučiť práci v televízii. „Nepotrebujem plat, nepotrebujem nič, len vás prosím, dajte ma robiť.“ Potom, keď som prišla do Bratislavy, som nechala región a v druhom ročníku som bola na konkurze do Rádia Twist. Odvtedy sa všetko zmenilo a začala som normálne pracovať.

Ako ste si užívali študentský život popri práci a škole?

Ja som taký nočný typ, čiže keď sa blížili skúšky, tak to bolo niekedy naozaj ťažké. Učenie sa do rána, potom skúška a až potom spánok. Viem, že v tomto čase, keď som kombinovala štúdium, zábavu aj robotu, som mala neskutocné problémy s hlasivkami, čo v rádiu býval dosť problém. Takže, tesne predtým, ako som šla niečo nahráť do štúdia, som vypila pol litra vlažného bazového čaju a potom rýchlo nahráť.

Stalo sa vám niekedy, že ste doplatili na zachrípnutý hlas po nedostatku spánku?

Raz som prišla zachrípnutá na začiatku akademického roka. Naša ročníková vedúca bola Oľga Škvareninová a ja som niečo prehovorila. Ona na to reagovala: „Preboha, to ste taká nervózna, že tak chrípate?“ Totiž, ja som nastúpila na internát týždeň pred akademickým rokom, a tak sme s kamarátmi trošku kričali na diskotéke. Preto som nemala hlas. Nakoniec to dopadlo tak, že mi odporučila, nech idem do prvého možného podniku, a hlavne nech nikomu nehovorím, čo mi radí, a nech si dám pol deci najtvrdšieho alkoholu, aký tam majú, a že toto mi určite zaberie. Tak som bežala do Lúčnice na Štúrovej, vybrala som si to najtvrdšie, čo majú, dala som si poldeci a ono to zabralo. Ale len raz.

Čo vás viedlo k práci v rozhlasovom médiu?

Rozhlas mi strašne učaroval. Nesnívala som o tom byť rozhlasová redaktorka. Nevedela som vôbec, do čoho idem. Ale jednoducho bol konkurz do Rádia Twist a moja mama bola ich veľkým fanúšikom. Preto mi povedala, nech vyskúšam ísť na konkurz. Tak som šla a ono to nejako vyšlo. Bola som nakoniec veľmi rada, lebo mi učaroval rozhlas aj po technickej stránke. A hlavne som mohla v priebehu pár minút odvyselať aktuálne reportáže, keď sa niečo dialo v parlamente. To sa mi na rozhlase najviac páči.

Pre vaše kvalitné politické reportáže vás zvyknú nazývať aj „mama politiky“. Prečo ste sa rozhodli venovať vo svojich reportážach politike?

K politike som sa dostala postupne. Jednoducho ma strašne lákala a nevedela som to úplne vysvetliť. Politika je veľmi široká tematická oblasť, stále sa tam niečo deje, od veselých vecí až po tie úplne vážne. Ide o naše peniaze, ide o naše životy a v podstate sa mi páči sprostredkovať to ľuďom.

Aký najväčší „trapas“ ste zažili počas tvorby reportáže?

Bolo ich viac, ale nedávno sa mi stal jeden „trapas“. Bol naozaj taký výrazný, že si zaslužil aj samostatný článok v jednom internetovom médiu. Stal sa mi počas živého vysielania na tlačovej konferencii s Annou Belousovovou. Anna zakladala novú stranu, tak som sa prihlásila, že mám otázku: „Koľko ďalších členov z SNS ešte plánujete pretiahnuť?“ Toto som sa opýtala. Celá sála sa začala smiať. Samozrejme som myslela, viete ako – pretiahnuť. Dokonca je to spisovné, ale vtedy sme tak trochu zablokovali tlačovú konferenciu.

Počas jedného roka ste sa stihli vydať a dokonca aj porodiť dcéru Nelu. Ako sa zmenil váš život?

Po tom, čo som sa vydala, sme chceli mať rodinu. A tak som teraz novinárka na materskej dovolenke. Stále vnímam všetko, čo sa dá. Snažím sa držať aj v kontaktoch, aby som z toho úplne nevypadla. Ale môžem povedať, že som vypla stresový život a užívam si momentálne dcéru, koľko sa len bude dať. Teším sa, samozrejme, aj na návrat do práce. Očakávam, že materská dovolenka do mňa urobí zrelšiu osobu a pridám sa ku strednej generácii, ktorá tu vraj stále chýba.

Váš manžel je členom politickej strany SDKÚ-DS. Ako ste riešili tento možný konflikt záujmov?

To, že je môj manžel členom SDKÚ, sme v podstate zverejnili asi takým spôsobom, aký nemá na Slovensku obdobu, a to priamo vo vysielaní Televíznych novín v deň svadby. Samozrejme, že môj šéfredaktor bol o tom informovaný omnoho skôr a podľa toho sme aj vybrali témy, ktorým sa budem venovať a ktorým nie. A ja, keďže chcem túto robotu robiť naozaj dlho, tak mám v sebe nejaký „autovyberačný“ mechanizmus, ktorým témam sa môžem venovať, a tak sa nedostať do konfliktu záujmov.

Čo by ste popriali katedre žurnalistiky k jej 60. výročiu?

Myslím si, že táto katedra dáva celkom dobrý základ pre novinársku etiku, lebo tá je v súčasnosti veľmi dôležitá. Jediné, čo chýba tejto škole, je väčšie prepojenie s praxou. A práve toto by som zažalala. Čo najviac možností, príležitostí a chuti spájať teóriu s praxou.

Soňa Kolenčíková
Foto: autorka